

старъ отъ врѣмя градъ , не може ся насыти отъ обаятелно-то греяне, кое ты имашь.

Единъ часъ на юго-вѣстокъ отъ Силистрѣ ся простира равна высочина, дѣто другъ пѣтъ освѣнь дракы и трѣни, рѣдко ся е виждалъ челоуѣкъ, а сега, чюдно, сѣкаль бы нѣкой, че това мѣсто е заселѣно отдавно. Широко-то негово чело и сичка-та му горна окрѣжностъ е увѣнчана съ хиляды разноцвѣтны шатры, надъ кои-то гордо ся развява Русска знамя—двуглавъ орелъ.

Зелена-та тая поляна, дѣто кракъ челоуѣчскый сегись тогись е стѣпвалъ, сега ся е уприличила на единъ многолюденъ градъ, кой на разтворенъ чистъ въздухъ наслаждава ся, безъ да ще отъ сичкы-тѣ пріятности на природѣ-тѣ. Отъ тукъ бѣгатъ далечъ господарскы-тѣ вѣликолѣпни палати и дворове, напослани съ мряморны плочи и обградѣни съ высокы стѣны, кои правять въздуха затворенъ и тѣжкъ, отдѣто око-то безъ да ся простира на далечъ, нищо друго не вижда, освѣнь часть земля и небо. Тука богато сѣдалище е зелена-та трѣва и вѣликолѣпный домъ е бѣлый чадъръ, распнхнатъ между сѣнчасты-тѣ гѣсты дървета.

До подножие-то на таѣ высокѣ равнинѣ ся простира поляна, коя Дунавъ рѣка пресича на